

Sygnatura akt II AKa 69/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Tadeusz Kielbowicz

Sędziowie: SSA Jerzy Skorupka

SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Protokolant: Iwona Łaptus

przy udziale prokuratora Andrzeja Roli wykonującego zadania Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu
po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r.

sprawy **K. K.**

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego i Prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 22 grudnia 2015 r. sygn. akt III K 83/15

I. zmienia zaskarżony wyrok łączny w stosunku do skazanego K. K. w ten sposób, że:

a) **karę łączną orzeczoną w stosunku do skazanego K. K. w punkcie 1 części rozstrzygającej podwyższa do 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności, przyjmując za podstawę jej orzeczenia przepisy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 1a k.k. w zw. z art. 86 § 4 k.k.;**

b) **na podstawie art. 440 k.p.k. uchyla orzeczenie o karze łącznej grzywny zawarte w punkcie 2 części rozstrzygającej i na podstawie art. 572 k.p.k. umarza w tym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 635 k.p.k. zwalnia skazanego K. K. od ponoszenia przypadających na niego kosztów postępowania odwoławczego, obciążając wszystkimi kosztami tego postępowania Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 1 lipca 2015r. skazany K. K. wniósł o wydanie wyroku łącznego (k. 1-6) obejmującego wyroki:

- Sądu Rejonowego w Kluczborku o sygn. akt II K – 71/96,
- Sądu Rejonowego w Kluczborku o sygn. akt II Kws – 19/96,

- Sądu Rejonowego w Kluczborku o sygn. akt II Kws – 25/96,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 915/02,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 1282/02,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 1159/02,
- Sądu Rejonowego w Kluczborku o sygn. akt II K – 90/03,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 1171/02,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 1362/00,
- Sądu Rejonowego w Prudniku o sygn. akt II K – 338/04,
- Sądu Rejonowego w Sulęcinie o sygn. akt II K – 2/05,
- Sądu Rejonowego w Kluczborku o sygn. akt II K – 278/04,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 511/05,
- Sądu Rejonowego w Kluczborku o sygn. akt II K – 343/05,
- Sądu Rejonowego w Brzegu o sygn. akt II K – 83/06,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 1037/05,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 292/06,
- Sądu Rejonowego w Jaśle o sygn. akt II K – 190/05,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 878/06,
- Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej o sygn. akt II K – 1287/06,
- Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków o sygn. akt II K – 688/06,
- Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach o sygn. akt II K – 1302/07,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 80/05,
- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt II K – 487/06,
- Sądu Okręgowego w Opolu o sygn. akt III K – 124/07,
- Sądu Rejonowego w Kluczborku o sygn. akt II K – 222/07,
- Sądu Okręgowego w Opolu o sygn. akt II K – 213/07,
- Sądu Okręgowego w Opolu o sygn. akt II K – 27/12,

z zastosowaniem wszystkich obecnie obowiązujących przepisów, tj. na podstawie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 91 § 2 i 3 k.k.

W toku postępowania przeprowadzonego w tej sprawie ustalono, że K. K. został skazany następującymi orzeczeniami:

I. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 2 listopada 2012r. sygn. III K – 40/12, którym wymierzono mu karę łączną 14 (czternastu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okresy: od 5 czerwca 1997r. do 26 listopada 1997r., od 5 marca 1999r. do 29 marca 1999r., od 7 lipca 1999r. do 28 października 1999r., obejmującą kary orzeczone następującymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 19 listopada 2002r. sygn. akt II K – 915/02, za:

a) ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. popełnionych 23 listopada 2000r., 9 maja 2001r., 23 marca 2000r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

b) ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. popełnionych 9 sierpnia 2000r. i 26 stycznia 2001r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

c) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione 16 grudnia 1999r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

d) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione 15 grudnia 2000r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

przy czym na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. wymierzono karę łączną 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4 (cztery) i grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych, a następnie postanowieniem Sadu Rejonowego w Opolu z dnia 10 lipca 2006r. sygn. akt Ko – 2308/05 zarządzono wykonanie kary łącznej 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

1) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 14 kwietnia 2003r. sygn. akt II K – 1282/02, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione 2 października 2000r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 (trzech) i na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 10 lipca 2006r. sygn. akt Ko – 2310/05 zarządzono wykonanie kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 5 maja 2003r. sygn. akt II K – 1159/02 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k., popełnione w czerwcu 2001r., na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 (trzech) i na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 10 lipca 2006r. sygn. akt Ko – 2309/05 zarządzono wykonanie kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15 marca 2004r. sygn. akt II K – 1171/02, za:

a) przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. popełnione 3 czerwca 1997r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

b) przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. popełnione w okresie od 31 maja do 12 czerwca 1996r. na karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

c) przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. popełnione w czerwcu 1996r. na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięć) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

d) przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione w październiku 1996r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięć) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

e) przestępstwo z art. 286 § 2 k.k. popełnione w 21 października 1996r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięć) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

f) przestępstwo z art. 270 § 3 k.k. popełnione w grudniu 1996r. na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

g) przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. popełnione w grudniu 1996r. na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności

przy czym na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzono karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych;

1) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 30 marca 2004r. sygn. akt II K 1362/00, za:

a) ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełnionych 12 kwietnia 1998r., 17 kwietnia 1998r., 28 maja 1998r., 3 czerwca 1998r., w nocy 10 czerwca 1998r., w nocy 14 czerwca 1998r., w nocy z 14/15 czerwca 1998r., w nocy z 17/18 czerwca 1998r., w nocy z 20/21 czerwca 1998r., 22 czerwca 1998r., 1 lipca 1998r., 3 lipca 1998r., 5 lipca 1998r., w nocy z 5/6 lipca 1998r., w nocy z 7/8 lipca 1998r., w nocy z 7/8 lipca 1998r., w nocy z 9/10 lipca 1998r., 10 lipca 1998r., 11 lipca 1998r., 11 lipca 1998r., 11 lipca 1998r., 11 lipca 1998r., w nocy z 11/12 lipca 1998r., w nocy z 11/12 lipca 1998r., w nocy 13 lipca 1998r., 13 lipca 1998r., w nocy z 16/17 lipca 1998r., 17 lipca 1998r., 17 lipca 1998r., 19 lipca 1998r., w nocy z 22/23 lipca 1998r., w nocy 24 lipca 1998r., 26 lipca 1998r., w nocy 27 lipca 1998r., w nocy 27 lipca 1998r., 29 czerwca 1998r., w nocy 30 lipca 1998r., 31 lipca 1998r., w nocy z 1/2 sierpnia 1998r., w nocy z 8/9 sierpnia 1998r., w nocy 9 sierpnia 1998r., 16 sierpnia 1998r., 14 września 1998r., w nocy z 14/15 września 1998r., 7 października 1998r., 8 października 1998r., w nocy z 10/11 października 1998r., w nocy z 14/15 października 1998r., w nocy z 23/24 października 1998r., w nocy z 23/24 października 1998r., 25 października 1998r., 25 października 1998r., 26 października 1998r., w nocy z 28/29 października 1998r., w nocy z 30/31 października 1998r., 30 października 1998r., w nocy z 1/2 listopada 1998r., w nocy z 1/2 listopada 1998r., 10 listopada 1998r., w nocy 14 listopada 1998r., w nocy z 17/18 listopada 1998r., 29 listopada 1998r., 8 grudnia 1998r., 12 grudnia 1998r., w nocy 13 grudnia 1998r., w nocy z 13/14 grudnia 1998r., w nocy z 13/14 grudnia 1998r., 15 grudnia 1998r., 18 grudnia 1998r., 20 grudnia 1998r., 20 grudnia 1998r., 21 grudnia 1998r., 21 grudnia 1998r., 22 grudnia 1998r., 23 grudnia 1998r., w nocy z 25/26 grudnia 1998r., 27 grudnia 1998r., w nocy 27 grudnia 1998r., 28 grudnia 1998r., 29 grudnia 1998r., 1 stycznia 1999r., 3 stycznia 1999r., 7 stycznia 1999r., 8 stycznia 1999r., 10 stycznia 1999r., 16 stycznia 1999r., 17 stycznia 1999r., 17 stycznia 1999r., w nocy z 18/19 stycznia 1999r., 24 stycznia 1999r., 27 stycznia 1999r., 30 stycznia 1999r., w nocy z 31 stycznia/1 lutego 1999r., 3 lutego 1999r., 6 lutego 1999r., 12 lutego 1999r., 13 lutego 1999r., 13 lutego 1999r., 19 lutego 1999r., w nocy z 1/2 marca 1999r., w nocy z 4/5 stycznia 1999r. na karę 6 (sześć) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 340 (trzystu czterdziestu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

b) przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. popełnione w dniu 5 sierpnia 1998r. na karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

c) przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. popełnione 5 marca 1999r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. wymierzono karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności na poczet której zaliczono na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres tymczasowego aresztowania od dnia 5 marca 1999r. do 28 października 1999r.;

1) Sądu Rejonowego Opolu z dnia 30 listopada 2006r. sygn. akt II K – 878/06, za:

- a) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popelnione 6 lutego 1997r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- b) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popelnione 3 grudnia 1997r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- c) ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. popelnionych w dniu 25 lutego 2000r. i 28 lutego 2000r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. wymierzono karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

1) Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 7 grudnia 2006r. sygn. akt III K – 1287/06 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. popelnione w dniu 16 kwietnia 1998r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. na karę grzywny w wysokości 40 (czterdzieści) stawek dziennych przy przyjęciu iż jednak stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

2) Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 1 października 2009r. sygn. akt III K – 124/07, za:

a) ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. popelnionych 7 sierpnia 1995r. i 22 listopada 1995r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

b) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popelnione 19 sierpnia 1996r. na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

c) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popelnione 3 lutego 1998r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

d) przestępstwo z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popelnione 4 maja 1998r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

e) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. popelnione 25 września 1999r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

f) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popelnione 29 października 1999r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

g) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popelnione w dniach od 26 listopada 1999r. do 3 stycznia 2000r. na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

h) ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. popelnionych 19 stycznia 2000r., 10 maja 2000r., od 10 marca 2000r. do sierpnia 2000r., od 26 maja 2000r. do 1 października 2000r. na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

i) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. , art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popelnione od grudnia 1999r. do października 2002r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych,

j) ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popelnionych w okresie od 10 marca 2000r. do 31 lipca 2000r., w okresie od 18 sierpnia 2000r. do 31 maja 2002r., 6 listopada 2000r., 1 grudnia 2000r., 5 grudnia 2000r., w grudniu 2000r., od 27 grudnia 2000r. do 28 maja 2001r., od 6 lutego 2001r. do września 2001r., od 28 lutego 2001r. do 21 września 2001r., od 28 lutego 2001r. do sierpnia 2001r., od 1 marca 2001r. do sierpnia 2001r., od 5 marca 2001r. do września 2001r., od 8 marca 2001r. do 27 marca 2001r., od 9 marca 2001r. do września 2001r., od 12 marca 2001r. do 15 listopada 2001r., od 12 marca 2001r. do 1 grudnia 2001r., w marcu 2001r., 27 kwietnia 2001r., od 17 maja 2001r. do 11 czerwca 2001r., 2 czerwca 2001r., od 24 sierpnia 2001r. do 9 listopada 2001r., 16 października 2001r., od 22 marca 2001r. do 6 maja 2001r., od 22 marca 2001r. do 3 kwietnia 2001r., 12 listopada 2001r. na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

k) ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. popelnionych w okresie od 12 lipca 2000r. do 28 lipca 2000r., 22 lutego 2000r., 20 czerwca 2001r., 7 września 2001r., 28 września 2001r., 20 lutego 2002r., 10 maja 2002r., 4 czerwca 2002r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych,

l) ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popelnionych w okresie od 17 stycznia 2001r. do 23 stycznia 2001r., od 6 lutego 2001r. do 8 sierpnia 2001r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych,

m) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popelnione 8 marca 2001r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych,

przy czym na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczono karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

1) Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 listopada 2010r. sygn. akt III K – 213/07, za:

a. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popelnione w dniu 25 stycznia 2002r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych z przyjęciem wysokości jednej stawki w kwocie 50 złotych,

b. ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. popelniony w lutym 2002r., w kwietniu 2002r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek grzywny p 50 złotych;

I. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 12 lutego 2014r. sygn. III K – 118/13, którym wymierzono mu karę łączną 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres od 31 lipca 2013r. do 2 sierpnia 2003r., obejmującą kary orzeczone następującymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Prudniku z dnia 21 stycznia 2005r., sygn. akt II K – 338/04, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popelnione w kwietniu 2004 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 2) Sądu Rejonowego w Sulęcinie z dnia 28 kwietnia 2005r., sygn. akt II K – 2/05, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popelnione w dniu 9 lutego 2004r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- 3) Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 19 grudnia 2005r., sygn. akt II K – 278/04, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 14 marca 2006 r., sygn. akt VII Ka – 108/06 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popelnione w dniach od 23 do 27 stycznia 2004r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 4) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15 marca 2004r. sygn. akt II K – 1171/02, za przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. popelnione w czerwcu 1996r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych;
- 5) Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 24 marca 2006r., sygn. akt II K 343/05, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popelnione w dniu 24 maja 2004r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 6) Sądu Rejonowego w Brzegu z dnia 1 czerwca 2006r., sygn. akt II K – 83/06 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popelnione 14 lipca 2003r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 7) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 9 czerwca 2006r., sygn. akt II K – 1037/05:
 - a) za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popelnionych w nocy z 7/8 lipca 2004r., w nocy z 10 na 11 lipca 2004r., w okresie od 24 lipca 2004r. do 27 lipca 2004r., w nocy z 12/13 sierpnia 2004r., w nocy 17 sierpnia 2004r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych,
 - b) za przestępstwo z art. 289 § 2 k.k. popelnione w nocy z 18/19 sierpnia 2004r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 k.k. na karę grzywny w wysokości 10 (dziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych,
 - c) za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popelnionych 12 lipca 2004r., w nocy z 13/14 lipca 2004r., w nocy z 20/21 lipca 2004r., 5 sierpnia 2004r., w nocy z 9/10 sierpnia 2004r., w nocy 17 sierpnia 2004r., w okresie od 15 sierpnia do 10 września 2004r., w nocy z 4/5 września 2004r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych,
 - d) za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. popelnionych w nocy z 9/10 września 2004r., w okresie od 22 sierpnia 2004r. do 01 września 2004r., w okresie od 27 sierpnia 2004r. do 30 sierpnia 2004r., od 22 sierpnia 2004r. do 1 września 2004r., w nocy z 29/30 lipca 2004r., w nocy z 9/10 sierpnia 2004r., w okresie od 3 sierpnia 2004r. do 7 sierpnia 2004r., w nocy z 5/6 sierpnia 2004r., w nocy z 5/6 sierpnia 2004r., w nocy z 5/6 sierpnia 2004r., w nocy z 5/6 sierpnia 2004r., w nocy z 19/20 sierpnia 2004r., w nocy z 21/22 sierpnia 2004r., w nocy z 27/28 sierpnia 2004r., w nocy z 9/10 sierpnia 2004r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2, 3, k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych,

e) za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 289 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popelnione w nocy z 11/12 sierpnia 2004r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §1, 2, 3 k.k. na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych,

f) za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. popelnione 10 września 2004r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, z orzeczeniem kary łącznej 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 (pięćdziesięciu) złotych;

1) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 22 września 2006r., sygn. akt II K – 292/06 za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popelnione w dniu 24 czerwca 2004r. na karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2) Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 17 listopada 2006r., sygn. akt II K – 190/05 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popelnione w dniu 20 maja 2004r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3) Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 31 stycznia 2008r., sygn. akt II K – 1302/07 za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popelnione w okresie od 10 lipca 2003r. do 31 lipca 2003r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 31 lipca 2003r. do 2 sierpnia 2003r.;

4) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 12 stycznia 2009r., sygn. akt II K – 80/05 za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popelnionych w okresie od 22 stycznia 2004r. do 18 maja 2004r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

5) Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 30 marca 2010r., sygn. akt II K – 222/07, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 28 września 2010r., sygn. akt VII Ka – 511/10 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popelnione w maju i czerwcu 2004r. na karę 2 lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

6) Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 listopada 2010r., sygn. akt III K – 213/07, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 grudnia 2011r., sygn. akt II AKa – 335/11:

a) za ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. popelniony 21 listopada 2001r., 31 lipca 2002r., 1 sierpnia 2002r., 6 września 2002r., 30 września 2002r., 22 stycznia 2003r., 30 stycznia 2003r., 20 lutego 2003r., 26 lutego 2003r., 6 marca 2003r. na karę 2 (dwóch) lat i 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę grzywny w wysokości 290 (dwustu dziewięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

b) za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popelnionych w dniu 28 lutego 2002r., 21 stycznia 2002r., 15 maja 2003r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

c) za przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. popelnione w maju 2003r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

d) za przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. popelnione dniu 21 maja 2003r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

1) Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 21 stycznia 2013r., sygn. akt III K – 27/12, za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popelnione w okresie od listopada 2001r. do marca 2003r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

I. wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 listopada 2010r. sygn. III K – 213/07, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 grudnia 2011r., sygn. akt II AKa – 335/11, którym wymierzono mu za przestępstwo z art. 242 § 1 k.k. popełnione w dniu 6 maja 2005r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 2 lipca 2014r. sygn. III K – 165/08, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 września 2015r., sygn. akt II AKa – 138/15, którym wymierzono mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, obejmującą kary:

a) za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 16 marca 1995r. do 12 listopada 1996r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione od 20 marca 1996r. do 8 maja 1996r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

I. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 19 października 2010r. sygn. III K – 79/10, utrzymanym w tym zakresie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2011r., sygn. akt II AKa – 29/11, którym wymierzono mu karę łączną grzywny w wysokości 15.000,- (piętnastu tysięcy) złotych, obejmującą kary grzywny orzeczone wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 10 lipca 1996r., sygn. akt II K – 71/96 za przestępstwo z art. 258 k.k. popełnione w sierpniu 1994r. na karę 1.500,- (jednego tysiąca pięciuset) złotych grzywny;

2) Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 8 września 1997r., sygn. akt II Kws – 19/96 za przestępstwo skarbowe z art. 82 § 1 u.k.s. popełnione od 5 maja 1996r. na karę 2.000,- (dwóch tysięcy) grzywny;

3) Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 11 grudnia 1997r., sygn. akt II Kws – 25/96 za przestępstwo skarbowe z art. 83 § 1 u.k.s. popełnione w 1994r. na karę 2.000,- (dwóch tysięcy) grzywny;

4) Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15 marca 2004r. sygn. akt II K – 1171/02, za przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. popełnione w czerwcu 1996r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych;

5) Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 1 października 2009r. sygn. akt III K – 124/07, za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. popełnionych 7 sierpnia 1995r. i 22 listopada 1995r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. na grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych.

Wyrokiem łącznym z dnia 22 grudnia 2015 r. sygn. akt III K – 83/15 Sąd Okręgowy w Opolu orzekł następująco (k. 399-401, 421-423) :

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego K. K.:

1) wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z 2 listopada 2012r. sygn. akt III K – 40/12, którym wymierzono karę łączną 14 (czternastu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres od 5 czerwca 1997r. do 26 listopada 1997r., od 5 marca 1999r. do 29 marca 1999r., od 7 lipca 1999r. do 28 października 1999r.;

2) wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z 12 lutego 2014r. sygn. akt III K – 118/13, którym wymierzono karę łączną 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres od 31 lipca 2003r. do 2 sierpnia 2003r.;

3) wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 23 listopada 2010r. sygn. III K – 213/07 na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

4) wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 2 lipca 2014r. sygn. III K – 165/08 na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

i wymierzył skazanemu K. K. karę łączną 20 (dwudziestu) lat pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

- od dnia 5 czerwca 1997r. do dnia 26 listopada 1997r.,
- od dnia 5 marca 1999r. do dnia 29 marca 1999r.,
- od dnia 7 lipca 1999r. do dnia 28 października 1999r.,
- od dnia 31 lipca 2003r. do dnia 2 sierpnia 2003r.;

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., art. 86 § 2 i 2a k.k. połączył kary grzywny orzeczone wobec skazanego K. K.:

1) wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z 2 listopada 2012r. sygn. akt III K – 40/12, którym wymierzono karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (przy czym do wykonania pozostała w kwocie 16.500 zł);

2) wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z 12.02.2014r. sygn. III K – 118/13, którym wymierzono karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych z ustaleniem, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 70 zł (przy czym do wykonania pozostała w całości);

3) wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z 19.10.2010r. sygn. III K – 79/10, którym wymierzono karę łączną grzywny 15.000 zł, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Opolu z 13 września 2013r. sygn. III Ko – 222/13 oraz z 27 maja 2014r. sygn. III Ko – 178/14 orzeczono o wykonaniu zastępczej kary pozbawienia wolności określając jej wymiar na 95 dni (kara jeszcze nie wykonana);

i wymierzył skazanemu K. K. karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;

I. pozostałe orzeczenia z połączonych wyroków pozostawił do odrębnego wykonania;

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie o wydanie wyroku łącznego w całości.

Powyższy wyrok zaskarżył Prokurator Prokuratury Okręgowej w Opolu w całości na niekorzyść skazanego (k. 440-441), który powołując się na przepisy art. 427 k.p.k. oraz 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi **zarzucił:**

1) obrazę prawa materialnego, tj. art. 85 § 3 k.k., w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., poprzez niewłaściwą jego interpretację wyrażającą się w połączeniu kar: jednostkowej kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 listopada 2010r. sygn. III K – 213/07, za przestępstwo z art. 242 § 1 k.k. popełnione w dniu 6 maja 2005r. z karą łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 2 listopada 2012r. sygn. III K – 40/12, odbywaną od 10.09.2004r. do 29.04.2018r., a opisanych w punktach: I i III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku łącznego, podczas gdy przestępstwo, za które wymierzono karę wyrokiem o sygn. III K – 213/07 popełnione zostało po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania kary pozbawienia wolności z wyroku łącznego o sygn. III K – 40/12, co zgodnie z brzmieniem przepisu art. 85 § 3 k.k.,

nie dawało możliwości uznania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem o sygn. III K – 213/07 za podstawę orzeczenia kary łącznej;

2) obrazę prawa materialnego, tj. art. 86 § 2a k.k. poprzez jego niezastosowanie, pomimo przytoczenia w podstawie prawnej orzeczenia, i wymierzenie łącznej kary grzywny w stawkach dziennych, pomimo tego, że jedna z kar grzywny stanowiących podstawę orzeczonej kary łącznej grzywny, tj. kara orzeczona wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 19 października 2010r. sygn. III K – 79/10 została wymierzona kwotowo, a zatem kara łączna grzywny winna zostać wymierzona kwotowo;

3) rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu kary łącznej w wymiarze 20 lat pozbawienia wolności, która to kara łączna jawi się jako rażąco łagodna w sytuacji, gdy suma orzeczonych wobec tego skazanego kar pozbawienia wolności, w tym zredukowanych już poprzednio wydanymi wyrokami łącznymi, wynosi 29 lat i 6 miesięcy, przy czym dwie kary łączne orzeczone wyrokami łącznymi wynoszą nie mniej niż 14 lat, a wielość popełnionych przez niego przestępstw i sposób ich popełnienia, także w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, świadczą o konieczności rozważenia wymierzenia kary łącznej w maksymalnej wysokości 25 lat, bowiem tylko ta kara może osiągnąć wobec tego skazanego cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc te zarzuty, Prokurator Prokuratury Okręgowej w Opolu na podstawie art. 437 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) zmianę punktu 1 części dyspozytywnej wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary łącznej – kary pozbawienia wolności opisanej w punkcie 3 części wstępnej wyroku i wymierzenie skazanemu K. K. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1a k.k. kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności;

2) zmianę punktu 2 części dyspozytywnej wyroku poprzez wyeliminowanie zapisu o wymierzeniu łącznej kary grzywny w stawkach dziennych i zastąpieniu go stwierdzeniem o wymierzeniu łącznej kary grzywny w kwocie 40.000,- zł;

3) umorzenie postępowania, na podstawie art. 572 k.p.k. w związku z art. 85 § 3 k.k., w sprawie wydania wyroku łącznego w stosunku do wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 listopada 2010r. sygn. III K – 213/07, opisanego w punkcie 3 części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego.

Powyższy wyrok także zaskarżył obrońca z wyboru skazanego K. K., adw. A. D. (k. 442-444), który powołując się na przepis art. 438 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 86 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że kara łączna wymierzana na podstawie tego przepisu winna być wymierzana w granicach od najwyższej z kar wymierzonych, a za kary wymierzone uznaje także kary wynikające z wyroków łącznych, gdy tymczasem przepis ten jednoznacznie stanowi, iż Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy (czyli za dolną granicę wyroku łącznego winien przyjmować najwyższą karę z kar jednostkowych wymierzanych za poszczególne przestępstwa);

b) art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 37 k.k. i art. 38 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że artykuł 86 § 1 k.k. pozwala na wymierzenie kary łącznej 20 lat pozbawienia wolności nie tylko wówczas, gdy podstawą jej wymierzenia jest kara nadzwyczajnie obostrzona;

c) art. 85a k.k. poprzez niedostateczne rozważenie celów zapobiegawczych, wychowawczych wymierzonej kary oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;

d) art. 91 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, skutkujące wymierzeniem kary powyżej dopuszczalnej jej górnej granicy zwiększonej o połowę, która w tym przypadku wyniosłaby 15 lat.

- 1) naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, bez zachowania zasady obiektywizmu oraz z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania polegające na niewystarczającym uwzględnieniu pozytywnej prognozy kryminologicznej co do skazanego, co skutkowało wymierzeniem wyroku łącznego w górnych granicach;
- 2) rażąco surowość kary wymierzonej skazanemu.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanego wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu K. K. kary łącznej w wysokości 15 lat pozbawienia wolności;
- 2) ewentualnie – uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W osobistym piśmie procesowym zatytułowanym „apelacja” skazanym K. K. powtórzył dosłownie zarzuty i wnioski stawiane w apelacji swojego obrońcy (k. 448-449).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ponieważ zarzuty obu wniesionych apelacji odnosiły się wprost do podstawowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym wprowadzonych nowelizacyjną ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r. poz. 396), dla czytelności argumentacji należało omówić poszczególne zarzuty zawarte w środkach odwoławczych, wedle chronologii zawartej w przepisach kodeksu karnego.

I. Apelacja Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Opolu nie zasługiwała na uwzględnienie w części podnoszącej zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 85 § 3 k.k., w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., poprzez niewłaściwą jego interpretację wyrażającą się w połączeniu kar: jednostkowej kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 listopada 2010r. sygn. III K – 213/07, za przestępstwo z art. 242 § 1 k.k. popełnione w dniu 6 maja 2005r. z karą łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 2 listopada 2012r. sygn. III K – 40/12, odbywaną od 10.09.2004r. do 29.04.2018r., a opisanych w punktach: 1 i 3 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku łącznego.

Prokurator dowodził, że zachodziły ujemne przesłanki do wydania wyroku łącznego, gdyż przestępstwo, za które wymierzono karę wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu o sygn. III K – 213/07 popełnione zostało po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania kary pozbawienia wolności z wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Opolu o sygn. III K – 40/12, co zgodnie z brzmieniem przepisu art. 85 § 3 k.k., nie dawało możliwości uznania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem o sygn. III K – 213/07 za podstawę orzeczenia kary łącznej.

Stanowisko to jest niesłuszne, a przedstawiona przez oskarżyciela publicznego w apelacji interpretacja przepisu art. 85 § 3 k.k. jest błędna, choć trzeba oddać Prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w Opolu, że właśnie przywołane przez niego zasady orzekania wyroku łącznego przyświecały projektodawcom nowelizacji kodeksu karnego, wprowadzających w art. 85 § 3 k.k. negatywną przesłankę do wydania wyroku łącznego. W uzasadnieniu Rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2393) wskazywano te cele następująco: „Jedynym instrumentem wyłączającym w pewnym zakresie łączenie kar jednorodnych lub innych podlegających łączeniu jest proponowany art. 85 § 3 k.k., wedle którego podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu oraz ta kara lub kara łączna, w skład której wchodzi. Ma on zapobiegać sytuacjom, w których skazany na surową karę pozbawienia wolności (jednostkową lub łączną), zbliżając się do górnej granicy zagrożenia, przed zakończeniem odbywania aktualnej kary mógłby popełnić nawet przestępstwa o znacznej szkodliwości społecznej, a kary za nie wymierzone w ogóle lub jedynie w minimalnym stopniu wpływałyby (z uwagi na niemożność przekroczenia górnej granicy rodzajowej kary) na rozmiar kary pozostającej mu jeszcze do odbycia. Innym refleksem tej swoistej bezkarności byłby niewątpliwie fakt, że skazanym zależałoby w opisanej sytuacji na prawnym bądź nawet bezprawnym odwołaniu w czasie zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności. Po jej zakończeniu musieliby bowiem odbyć nową karę w całości. Zgodnie z propozycją art. 85 § 3 k.k. karą łączną nie będzie

można objąć kary wymierzonej za przestępstwo popełnione przed zakończeniem wykonywania innej kary (łącznej), która podlegałaby według zasad ogólnych łączeniu. W tym wypadku projektodawca przewiduje zasadę wykonywania po sobie orzeczonych kar (kar łącznych)" (pkt II.6 projektu – s. 18-19).

Mimo tak zarysowanych celów nowelizacji, przepis art. 85 § 3 k.k. został zredagowany w ustawie nowelizacyjnej na tyle nieprecyzyjnie, że wzbudził on zasadnicze wątpliwości interpretacyjne. W doktrynie i orzecnictwie sądów powszechnych zarysowały się dwa stanowiska interpretacyjne, w jaki sposób odczytywać art. 85 § 3 k.k.

Wedle pierwszego stanowiska, negatywną przesłankę do wydania wyroku łącznego z art. 85 § 3 k.k., mimo niewątpliwych mankamentów natury redakcyjnej, należy odczytywać zgodnie z wolą projektodawców wyrażoną w cytowanym wyżej uzasadnieniu Rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2393). Wyłączenie możliwości wydania wyroku łącznego dotyczyłoby sytuacji, gdy po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary, sprawca dopuszcza się popełnienia kolejnego przestępstwa. Zakaz łączenia w wyroku łącznym dotyczyłby kary faktycznie wykonywanej (jednostkowej lub łącznej) z karą wymierzoną za przestępstwo popełnione w trakcie jej wykonywania (por. Piotr Kardas [w:] Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz, pod red. Włodzimierza Wróbla, Kraków 2015, s. 500-509).

Wedle drugiego stanowiska, (por. J. Majewski – Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, tezy 15-22 do art. 85 k.k.), w motywach ustawodawczych wskazywano na niemożność połączenia dwóch kar (pierwszej – wykonywanej i drugiej – orzeczonej za przestępstwo popełnione między rozpoczęciem a zakończeniem wykonywania pierwszej), natomiast przepis art. 85 § 3 k.k. mówi o układzie trzech kar:

- 1) pierwszej kary – orzeczonej za przestępstwo popełnione między rozpoczęciem a zakończeniem wykonywania innej;
- 2) drugiej kary – mającej status „wykonywanie rozpoczęte, jeszcze nie zakończone” (nie mylić ze statusem „aktualnie wykonywana”);
- 3) trzeciej kary – mającej status „aktualnie wykonywana” ze wskazaną jako druga.

Warto zacytować przepis art. 85 § 3 k.k., z wyłączeniem wymienionych w nim trzech kar: „Podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być **kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu (1)**, a przed zakończeniem wykonywania **innej kary podlegającej łączeniu (2)** z **karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu (3)**”.

Już na pierwszy rzut oka widać, że wskazane wyżej kary druga i trzecia, w warunkach art. 85 § 3 k.k. nie byłyby połączone węzłem kary łącznej, choć podlegałyby łączeniu. Sytuacja taka byłaby możliwa w wypadku wykonywanych jednocześnie: kar grzywny, albo kar ograniczenia wolności zawierających różne obowiązki z art. 37 § 1a pkt 1-4 k.k. Z pewnością jednak taki układ kar nie byłby możliwy w wypadku kar pozbawienia wolności wskazanych w przepisie art. 85 § 3 k.k. jako druga i trzecia, gdyż dwie kary pozbawienia wolności nie mogą być wykonywane jednocześnie.

Przepisu art. 85 § 3 k.k. nie można interpretować wyłącznie przez pryzmat woli projektodawcy, któremu chodziło o wylączenie możliwości wydania wyroku łącznego w sytuacji, gdy po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary, sprawca dopuścił się popełnienia kolejnego przestępstwa, za które orzeczono karę tego samego rodzaju. W drodze prac legislacyjnych wola projektodawcy przepisów może ulec zasadniczej modyfikacji, np. w drodze zmiany stanowiska ustawodawcy albo wobec niedoskonałości redakcyjnych. Skoro jednak w prawie karnym nie jest dopuszczalna wykładnia rozszerzająca, ograniczająca zasady wydawania wyroku łącznego na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., przepis art. 85 § 3 k.k., jako mający charakter gwarancyjny, należy interpretować wąsko.

Wyłączenie orzekania wyrokiem łącznym z art. 85 § 3 k.k. nie ma zastosowania do kar pozbawienia wolności, gdyż nie jest możliwe wykonywanie w tym samym czasie dwóch kar pozbawienia wolności, wskazanych w tym przepisie jako druga i trzecia, gdyż dwie kary pozbawienia wolności nie mogą być wykonywane jednocześnie (art. 577 k.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k., a także art. 80b § 5 k.k.w. oraz art. 80 § 1-5 k.k.w.).

W konkluzji należy zaakceptować stanowisko, że tak duża rozbieżność między zamierzonym a rzeczywistym zakresem zastosowania stanowionego przepisu jest najpewniej rezultatem dużego deficytu staranności legislacyjnej, zaś przepisu art. 85 § 3 k.k. w obecnej redakcji nie da się wyłożyć zgodnie z intencją projektodawców. „Przyjęcie, że użyte w dopełniaczu określenie <podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu> odnosi się do kary wymienionej w nim jako pierwsza stanowiłoby niedopuszczalne odstępstwo od jednoznacznego rezultatu wykładni językowej – niedopuszczalne z dwóch powodów, mianowicie ze względu na zakaz wykładni rozszerzającej przepisów ustanawiających wyjątki (exceptiones non sunt extendendae) i z uwagi na zakazy wykładniowe wynikające z konstytucyjnej zasady nullum crimen, nulla poena sine lege poenali anteriori (chodzi bowiem o przepis zaostrzający odpowiedzialność, co wynika wyraźnie z cytowanych wyżej motywów ustawodawczych)” (por. J. Majewski – Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, tezy 21 do art. 85 k.k.).

Niedoskonałość redakcyjną przepisy art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu wprowadzonym od dnia 1 lipca 2015r. i możliwość różnej interpretacji tego przepisu, dostrzegł także ustawodawca, wprowadzając w miejsce art. 85 § 3 k.k. nowe jednostki redakcyjne, a mianowicie przepisy art. 85 § 3 i § 3a k.k. w następującym brzmieniu:

- „art. 85 § 3 k.k. Jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.”
- „art. 85 § 3a k.k. Jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych.”

Przepisy te będą obowiązywać od dnia 15 kwietnia 2016r. na mocy art. 7 pkt 10 ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016r. poz. 437).

Mimo nowelizacji przepisu art. 85 § 3 k.k., wprowadzonego od dnia 15 kwietnia 2016r. na mocy art. 7 pkt 10 ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016r. poz. 437), w sprawach o wydanie wyroku łącznego, sąd będzie musiał w sposób prawidłowy stosować art. 4 § 1 k.k. i rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu uprawomocnienia się wyroków dających podstawę do wydania wyroku łącznego. Z pewnością przepis art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. do 14 kwietnia 2016r. będzie względniejszy w stosunku do stanu prawnego obowiązującego po 15 kwietnia 2016r., gdyż zawiera znacznie mniejsze ograniczenia w połączeniu kar wyrokiem łącznym.

Potrzeba ustalenia względności ustaw wynika z materialnoprawnego charakteru przepisów o wyroku łącznym, zawartych w art. 85 k.k. i następnie (por. uchwałę SN z 28.11.2013r. sygn. I KZP – 13/13 – OSNKW 2013, z. 12, poz. 100 oraz wyrok SN z 9.01.2015r. sygn. IV KK – 224/14 – KZS 2015, z. 4, poz. 18).

Odnosząc te uwagi do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w odniesieniu do skazanego K. K. zachodziły w pełni warunki do wydania wyroku łącznego i połączenia nim także jednostkowej kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 listopada 2010r. sygn. III K – 213/07, za przestępstwo z art. 242 § 1 k.k.

popelnione w dniu 6 maja 2005r. z pozostałymi karami wskazanymi w punkcie 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

II. Oskarżyciel publiczny w swojej apelacji trafnie zarzucił Sądowi I instancji obrazę prawa materialnego, tj. art. 86 § 2a k.k. poprzez wymierzenie łącznej kary grzywny w stawkach dziennych, pomimo tego, że jedna z kar grzywny stanowiących podstawę orzeczonej kary łącznej grzywny, czyli kara orzeczone wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 19 października 2010r. sygn. III K – 79/10 została wymierzona kwotowo, a zatem kara łączna grzywny winna zostać wymierzona kwotowo.

Niewątpliwie zasada wyrażona w art. 86 § 2a k.k. została złamana przez Sąd Okręgowy, jednak z urzędu należało dostrzec, że w niniejszej sprawie w ogóle nie zachodziły podstawy do orzeczenia kary łącznej grzywny, ponieważ wszystkie kary grzywny połączone w zaskarżonym wyroku uprawomocniły się przez 1 lipca 2015r., a mianowicie:

a) wyrok łączny Sądu Okręgowego w Opolu z 2 listopada 2012r. sygn. akt III K – 40/12 (k. 190-196), którym wymierzono karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł, uprawomocnił się w dniu 12.06.2013r. (k. 29, 197-206);

b) wyrok łączny Sądu Okręgowego w Opolu z 12.02.2014r. sygn. III K – 118/13 (k. 183-186), którym wymierzono karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych z ustaleniem, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 70 zł, uprawomocnił się w dniu 21.05.2014r. (k. 30, 187-189);

c) wyrok łączny Sądu Okręgowego w Opolu z 19.10.2010r. sygn. III K – 79/10 (k. 287-302), którym wymierzono karę łączną grzywny 15.000 zł, uprawomocnił się w dniu 16.02.2011r. (k. 28, 463-466).

Orzeczenia, na podstawie których orzeczono prawomocnie kary grzywny, uprawomocniły się zatem jeszcze przed nowelizacją kodeksu karnego wprowadzoną ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r. poz. 396). Na mocy art. 19 ust. 1 cyt. ustawy, przepisów rozdziału IX kodeksu karnego (Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych), w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Mając powyższe na uwadze, a także uwzględniając kierunek apelacji Prokuratora Prokuratury Okrękowej w Opolu wniesionej w całości na niekorzyść skazanego, zmieniono zaskarżony wyrok łączny w stosunku do skazanego K. K. w ten sposób, że na podstawie art. 440 k.p.k. uchylono orzeczenie o karze łącznej grzywny zawarte w punkcie 2 części rozstrzygającej i na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono w tym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego.

III. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. warunkiem orzeczenia kary łącznej lub wydania wyroku łącznego jest to, by za zbiegające się przestępstwa wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne kary podlegające łączeniu. Natomiast zgodnie z przepisem art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w art. 85 § 1 k.k.

Nie ulega zatem wątpliwości, że kara „podlegająca wykonaniu w całości lub w części ” to taka kara, która ma zostać wykonana, lecz jeszcze nie została jeszcze wykonana. Jest to zasadnicze odejście od poprzedniego modelu wyroku łącznego, obowiązującego przed dniem 1 lipca 2015r., kiedy to wykonanie kary, nawet w całości, nie stało na przeszkodzie wydaniu wyroku łącznego. Obowiązywał wówczas, obecnie uchylony, przepis art. 92 k.k. w następującym brzmieniu: „Wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane; przepis art. 71 § 2 k.k. stosuje się odpowiednio”.

Jak słusznie wskazano w doktrynie (J. Majewski – Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, teza 10 do art. 85 k.k.), nie jest „karą podlegającą wykonaniu” w rozumieniu art. 85 § 2 k.k.:

- 1) kara, którą skazany (już) faktycznie w całości odcierpiał (kara w całości wykonana);
- 2) kara, której skazany wprawdzie w całości faktycznie nie odcierpiał, ale określony przepis wprowadza fikcję prawną, nakazującą przyjmować, że kara ta została w całości wykonana (kara, którą w świetle przepisów należy uważać za wykonaną w całości – art. 82 § 1 k.k., art. 202b § 3 k.k.w.);
- 3) kara, której wykonanie uległo przedawnieniu (zob. znamioną formułę „nie można wykonać kary”, zawartą w art. 103 § 1 k.k.);
- 4) kara, która została w całości albo w pozostałej jeszcze do odbycia części darowana w ramach aktu łaski;
- 5) kara ograniczenia wolności, z której reszty sąd zwolnił skazanego na podstawie art. 83 k.k., uznając ją za wykonaną;
- 6) kara pozbawienia wolności, z odbycia reszty której skazany został warunkowo zwolniony (art. 77 § 1 k.k., art. 155 § 1 k.k.w., art. 202a § 2 k.k.w. zdanie drugie), chyba że warunkowe zwolnienie następnie odwołano.

Nie jest również „karą podlegającą wykonaniu” w rozumieniu art. 85 § 2 k.k. kara, której wykonanie warunkowo zawieszono, czy to w wyroku skazującym (art. 69 § 1 k.k., art. 60 § 5 k.k.), czy to w wyroku łącznym (art. 89 § 1 k.k. i art. 89a § 1 k.k.), czy to w postępowaniu wykonawczym (art. 152 § 1 k.k.w.). Jednak ustawodawca uznał, że kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, chociaż nie podlegają wykonaniu, to jednak będą podstawą orzeczenia kar łącznych, zgodnie z art. 89 k.k.

Mając powyższe na uwadze, z pewnością w odniesieniu do skazanego K. K. zachodziły podstawy do połączenia prawomocnie orzeczonych kar pozbawienia wolności:

- 1) wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 2 listopada 2012r. sygn. III K – 40/12, którym wymierzono karę łączną 14 (czternastu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 2) wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z 12 lutego 2014r. sygn. akt III K – 118/13, którym wymierzono karę łączną 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności;
- 3) wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 listopada 2010r. sygn. III K – 213/07, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 grudnia 2011r., sygn. akt II AKa – 335/11, którym wymierzono karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 4) wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 2 lipca 2014r. sygn. III K – 165/08, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 września 2015r., sygn. akt II AKa – 138/15, którym wymierzono mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wszystkie wskazane kary łączne i kara jednostkowa orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu o sygn. III K – 213/07 były tego samego rodzaju, podlegające wykonaniu w całości lub w części. Oczywiście, względniejsze dla skazanego były przepisy kodeksu karnego obowiązujące po 1 lipca 2015r., gdyż w innym wypadku w ogóle nie było możliwe połączenie kar pozbawienia wolności w sposób określony w zaskarżonym wyroku, a kary te podlegałyby odrębnemu wykonaniu.

W tym kontekście całkowicie bezzasadny był zarzut apelacji obrońcy z wyboru skazanego K. K., adw. A. D., a także stanowisko zaprezentowane w osobistej „apelacji” skazanego, o rzekomej obrazie art. 86 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że kara łączna wymierzana na podstawie tego przepisu winna być wymierzana w granicach od najwyższej z kar wymierzonych, a za kary wymierzone uznaje także kary wynikające z wyroków łącznych, gdy tymczasem – w ocenie skazanego i jego obrońcy – przepis ten jednoznacznie stanowi, iż Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy (czyli za dolną granicę wyroku łącznego winien przyjmować najwyższą karę z kar jednostkowych wymierzanych za poszczególne przestępstwa).

Stawiając taki zarzut, wręcz sprzeczny z istotą zmian przepisów kodeksu karnego o karze łącznej i wyroku łącznym wprowadzonych ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r. poz. 396), skazany i jego obrońca całkowicie ignorowali istnienie przepisu art. 85 § 2 k.k. oraz art. 86 § 4 k.k., które wyraźnie ustanawiały zasadę łączenia kar jednostkowych i kar łącznych.

W uzasadnieniu Rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2393) wskazywano te cele następująco: „Podstawą wymiaru kary łącznej ma być po prostu wymierzenie za dwa lub więcej przestępstw kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu i podlegające wykonaniu, w całości lub w części, kary za poszczególne przestępstwo. Kara łączna może również powstać na bazie poprzednio orzeczonej kary łącznej, po tym, jak pojawia się przestępstwo nieuwzględnione w orzekaniu poprzedniej kary łącznej (niewykryte, niesądzone lub popełnione później). Łączeniu podlegają kary orzeczone za przestępstwa wymierzone w jednym postępowaniu lub kary (kara łączna) orzeczone w poprzednich prawomocnych wyrokach i kara (kara łączna) orzeczone w kolejnym procesie. Konsekwencją takiego sposobu ukształtowania zasad orzekania kary łącznej jest również to, iż orzekanie kolejnej kary łącznej nie powoduje rozwiązania węzła poprzednio orzeczonej kary o tym samym charakterze, wymierzonej w poprzednim postępowaniu. Dodatkowo przesądza o tym nowy § 4 art. 86” (pkt II.6 projektu – s. 18-19).

IV. Całkowicie bezzasadny był zarzut z apelacji obrońcy z wyboru skazanego K. K., adw. A. D., a także stanowisko zaprezentowane w osobistej „apelacji” skazanego, o rzekomej obrazie przez Sąd I instancji:

a) przepisu art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 37 k.k. i art. 38 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że artykuł 86 § 1 k.k. pozwala na wymierzenie kary łącznej 20 lat pozbawienia wolności nie tylko wówczas, gdy podstawą jej wymierzenia jest kara nadzwyczajnie obostrzona;

b) art. 91 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, skutkujące wymierzeniem kary powyżej dopuszczalnej jej górnej granicy zwiększonej o połowę, która w tym przypadku wyniosłaby 15 lat.

Po pierwsze, jak już wyżej wskazano, stawiając taki zarzut, wręcz sprzeczny z istotą zmian przepisów kodeksu karnego o karze łącznej i wyroku łącznym wprowadzonych ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r. poz. 396), skazany i jego obrońca całkowicie ignorowali istnienie przepisu art. 85 § 2 k.k. oraz art. 86 § 4 k.k., które wyraźnie ustanawiały zasadę łączenia kar jednostkowych i kar łącznych.

Konsekwencją takiego ukształtowania przepisów o karze łącznej i wyroku łącznym było podniesienie górnych granic kar łącznych w art. 86 § 1 k.k., który stanowi, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Granice te, zgodnie z przepisem art. 86 § 4 k.k. odnoszą się nie tylko łączenia kar jednostkowych, lecz także łączenia kar jednostkowych z karami łącznymi oraz połączenia kar łącznych.

Po wtóre, również nowego znaczenia nabiera przepis art. 86 § 1a k.k., który stanowi: „Jeżeli suma orzeczonych kar pozbawienia wolności wynosi 25 lat albo więcej, a chociażby jedna z podlegających łączeniu kar wynosi nie mniej niż 10 lat, sąd może orzec karę łączną 25 lat pozbawienia wolności”. Do dnia 30 czerwca 2015r. przed nowelizacją kodeksu karnego, przepis ten odnosił się tylko do kar jednostkowych, natomiast po nowelizacji wprowadzonej z dniem 1 lipca 2015r. ma zastosowanie do zasad łączenia kar jednostkowych, a także łączenia kar jednostkowych z karami łącznymi oraz połączenia kar łącznych. Wynika to również z przepisu art. 86 § 4 k.k., który stanowi, że zasady wymiaru kary łącznej określone w art. 86 § 1-3 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.

W tym miejscu wypada już zasygnalizować, że przepis art. 86 § 1a k.k. miał w niniejszej sprawie zastosowanie do skazanego K. K., gdyż suma orzeczonych wobec niego kar pozbawienia wolności wynosiła więcej niż 25 lat, a kary

łączone orzeczone wyrokami łącznymi Sądu Okręgowego w Opolu: o sygn. III K – 40/12 i o sygn. akt III K – 118/13 wynosiły ponad 10 lat. W takim wypadku górną granicą możliwej kary łącznej było 25 lat pozbawienia wolności.

W tej sytuacji, stawiany przez skazanego i jego obrońcę zarzut obrazy art. 91 § 3 k.k. przez wymierzenie kary łącznej przekraczającej 15 lat pozbawienia wolności był całkowicie chybiony.

V. Już na pierwszy rzut oka był chybiony zarzut z apelacji obrońcy z wyboru skazanego K. K., adw. A. D., a także stanowisko zaprezentowane w osobistej „apelacji” skazanego, o obrazie przez Sąd I instancji prawa materialnego, tj. art. 85a k.k. poprzez niedostateczne rozważenie celów zapobiegawczych, wychowawczych wymierzonej kary oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wielokrotnie podkreślano już w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia wówczas, gdy do ustalonego stanu faktycznego została zastosowana nieprawidłowa subsumpcja prawna (tj. sąd zastosował niewłaściwą kwalifikację prawną lub też nie zastosował przepisu, który winien był zastosować), bądź też sąd dokonał wadliwej wykładni zastosowanego prawa. Należy zatem porównywać treść zastosowanego przepisu prawa z ustalonym przez sąd stanem faktycznym. Jeżeli w ocenie skarżącego sąd błędnie ustalił stan faktyczny i do tak ustalonego stanu zastosował przepis, który – przy prawidłowych ustaleniach – miałby zastosowanie, to zarzut naruszenia prawa materialnego jest bezpodstawny. W takiej sytuacji prawidłowy jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia (art. 438 pkt 3 k.p.k.). Jako przykład takiego stanowiska niech posłużą wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1998 r., sygn. akt: III KKN 249/98 (Prokuratora i Prawo 1998 r., nr 10, poz. 16) oraz z dnia 6 lutego 1997 r., sygn. akt: IV KKN 410/96 (Prokuratura i Prawo 1997 r., nr 7-8, poz. 16).

Mając powyższe na uwadze, zarzut sformułowany przez skazanego i jego obrońcę, prowadził do zakwestionowania ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku co do podstaw wymiaru kary łącznej, jako błędnych i tak powinien być rozpoznany. Zarzut ten zostanie rozpoznany łącznie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, bez zachowania zasady obiektywizmu oraz z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania polegające na niewystarczającym uwzględnieniu pozytywnej prognozy kryminologicznej co do skazanego, co skutkowało wymierzeniem wyroku łącznego w górnych granicach, a także zarzutem rażącej surowości kary łącznej 20 lat pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu K. K..

VI. Apelacja Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Opolu zasługiwała na uwzględnienie w części kwestionującej prawidłowość wymierzenia skazanemu K. K. kary łącznej 20 lat pozbawienia wolności, gdyż faktycznie kara łączna w tym wymiarze była rażąco niewspółmierna (rażąco łagodna). Oskarżyciel publiczny słusznie wskazał, że zaskarżony wyrok odznaczał się rażąco niewspółmiernością kary, polegającą na orzeczeniu kary łącznej w wymiarze 20 lat pozbawienia wolności, która była rażąco łagodna w sytuacji, gdy suma orzeczonych wobec tego skazanego kar pozbawienia wolności, w tym zredukowanych już poprzednio wydanymi wyrokami łącznymi, wynosiła 29 lat i 6 miesięcy. Ponadto, jak słusznie wskazał prokurator, dwie kary łączne orzeczone wyrokami łącznymi wynosiły nie mniej niż 14 lat, a wielość popełnionych przez skazanego przestępstw i sposób ich popełnienia, także w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, świadczą o konieczności rozważenia wymierzenia K. K. kary łącznej w maksymalnej wysokości 25 lat. Tylko taka kara łączna mogła bowiem zrealizować cele z art. 85a k.k., czyli wobec skazanego cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oznaczało to całkowite odrzucenie wszystkich zarzutów apelacji obrońcy z wyboru skazanego K. K., adw. A. D., a także stanowiska zaprezentowane w osobistej „apelacji” skazanego, co do prawidłowości orzeczonej kary łącznej i rzekomo nieprawidłowej oceny właściwości i warunków osobistych skazanego, jego zachowania przed i po popełnieniu przestępstwa, postępów resocjalizacyjnych, a także prognozy kryminologiczno-społecznej, które prowadziły do orzeczenia kary rażąco niewspółmiernej (nadmiernie surowej).

Ustalając stan faktyczny oraz uzasadniając wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd I instancji ocenił, że proces resocjalizacji skazanego K. K. przebiega właściwie. W związku z tym skazany zyskał pozytywne opinie w zakładach karnych we W. i w N. (k. 172-174, 384). Z opinii tych wynikało, że nie licząc okresów zaliczonych na

poczet kary, K. K. odbywa kary pozbawienia wolności od 10 września 2004r. Jego dotychczasowe zachowanie w czasie odbywania kary oceniono jako poprawne, był 70-krotnie nagradzany za wyróżnianie się dobrym zachowaniem, zdyscyplinowanie, wykonywanie prac nieodpłatnych oraz sumienną realizację obowiązków szkolnych, natomiast nie był karany dyscyplinarnie. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, zadania w nim zawarte realizuje w sposób prawidłowy. Uczestniczył w szeregu programów readaptacyjnych, ukończył z wynikiem pozytywnym terapię przeciwalkoholową, prezentuje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Prognozę penitencjarną sformułowano jako pozytywną.

Słusznie jednak Prokurator Prokuratury Okręgowej w Opolu zwrócił uwagę na to, że mimo obecnie pozytywnej opinii z zakładu karnego, wymierzeniu kary łącznej wyłącznie w wymiarze 20 lat pozbawienia wolności sprzeciwiają się inne dane o postawie społecznej K. K., a także jego prognoza kryminalno-społeczna.

Po pierwsze, treść opinii o skazanym z jednostek penitencjarnych (k. 172-174, 384), wbrew stanowisku wyrażonemu przez obrońcę skazanego w apelacji, nie upoważnia do jednoznacznego stwierdzenia, że skazany K. K. posiada dodatnią prognozę kryminologiczną, a także nie świadczy jednoznacznie o tym, że osiągnięto wobec niego wszelkie cele wychowawcze i zapobiegawcze. Aby ocenić wspomnianą prognozę oraz skuteczność zabiegów resocjalizacyjnych nie można się ograniczać (tak jak obrońca skazanego) tylko do zachowania K. K. z ostatnich kilku lat odbywania kary pozbawienia wolności, lecz oceniać całość zachowania skazanego zarówno na wolności, jak i podczas odbywania kary.

Na przestrzeni ostatnich 10 lat poprzedzających rozpoczęcie odbywania kar pozbawienia wolności, czyli w latach 1994-2004 skazany K. K. dopuścił się szeregu umyślnych przestępstw przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym: mieniu, obrotowi gospodarczemu, dokumentom, porządkowi publicznemu i wolności (k. 21-31) oraz przestępstw skarbowych. Zaskarżonym wyrokiem łącznym objęto kary orzeczone za ponad 180 czynów w warunkach ciągu przestępstw (art. 91 § 1 k.k.) oraz ponad 50 pojedynczych przestępstw. Świadczyło to o wysokiej demoralizacji skazanego, która dobitnie wyraziła się w popełnianiu kolejnych przestępstw w krótkim czasie po opuszczeniu zakładu karnego, a wręcz przemawiało za tym, że popełnianie przestępstw przez K. K. jest dla niego sposobem na życie i utrzymanie.

Co więcej, w okresie odbywania kary pozbawienia wolności, w dniu 6 maja 2005r. podczas konwojowania do Sądu Rejonowego w Oławie skazany K. K. uwolnił się z kajdanek i podjął próbę ucieczki, a następnie został ujęty w trakcie bezpośredniego pościgu. Został za to przestępstwo skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 23 listopada 2010r. sygn. III K – 213/07 (k. 308-337). Zachowanie to przekonywało także o wyjątkowej niepoprawności skazanego K. K., nieskuteczności dotychczasowych zabiegów resocjalizacyjnych i braku poszanowania dla norm prawnych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, pozytywne opinie o skazanym z jednostek penitencjarnych, w obliczu całokształtu jego zachowań, świadczą nie o postępie resocjalizacji, lecz o dostosowaniu się K. K. do warunków pozbawienia wolności.

Po drugie, analiza związku podmiotowo – przedmiotowego przypisanych skazanemu K. K. przestępstw, nie pozwala przyjąć, że był to związek ścisły i nieprzerwany. Połączeniu podlegały bowiem kary za przestępstwa popełnione przeciwko różnym dobrom chronionym (mieniu, obrotowi gospodarczemu, dokumentom, porządkowi publicznemu i wolności, wymiarowi sprawiedliwości) oraz przestępstwa skarbowe, a także w różnym czasie (na przestrzeni 11 lat). Oczywiście, przeważały przestępstwa przeciwko mieniu i obrotowi gospodarczemu, lecz nie można przyjąć, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, ponieważ może również świadczyć o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego Por. postanowienie SN z dnia 5.01.2011r. sygn. II KK – 172/10 – OSNKW 2011, z. 2, poz. 13).

Po trzecie, uwzględniając rodzaj i zakres popełnionych przez skazanego przestępstw, orzeczenie kary łącznej nie może stanowić dla skazanego swoistej premii, niwecząc cele jakie przyświecały sądom wymierzającym poszczególne kary jednostkowe. Wbrew stanowisku wyrażonemu przez obrońcę skazanego w apelacji, wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że przepisy art. 85 k.k. i art. 86 k.k. określają w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej, lecz nie zawierają nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego.

Racjonalizacja kary orzekanej w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie karania i mieć charakter jednokierunkowego (por. wyrok SN z 21.08.2007r. sygn. II KK – 96/07 – OSNKW 2008, z. 1, poz. 6; podobnie postanowienie SN z 23.01.2007r. sygn. IV KK – 459/06 – Prokuratura i Prawo 2007/5/1).

Należy podzielić te stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z dnia 20 maja 2008r. sygn. II AKa-129/08, że „wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zatem jak wskazano wyżej całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego” (Biuletyn SA w Katowicach 2008/3/8).

Po czwarte, stanowisko skazanego i jego obrońcy z urzędu o naruszeniu przez Sąd I instancji zasad wymiaru kary łącznej z art. 85a k.k., jest całkowicie bezzasadne. Ocena wspomnianych dyrektyw wymiaru kary łącznej prowadzi wręcz do wniosków niekorzystnych dla skazanego. Orzeczenie kary łagodniejszej niż kara łączna 25 lat pozbawienia wolności niweczyłoby cele określone w art. 85a k.k., gdyż w sposób jaskrawy prowadziłoby do ignorowania poprzednich orzeczeń, ocen prognozy kryminologiczno-społecznej i byłoby rzeczywiście nieuzasadnionym premiowaniem skazanego. Co więcej, zamiast wyrobić szacunek dla prawa, prowadziłoby u skazanego do wniosków, że przestępstwo się w gruncie rzeczy opłaca. Takie orzeczenie byłoby sprzeczne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.

Należało zatem odrzucić zarzuty apelacji obrońcy skazanego K. K. i stanowisko samego skazanego, natomiast przyjąć w pełni zarzuty apelacji oskarżyciela publicznego. Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku i podwyższenie do 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności orzeczonej kary łącznej orzeczonej w stosunku do skazanego K. K. w punkcie 1 części rozstrzygającej. Jednocześnie prawidłowo wskazano, że podstawę orzeczenia tej kary stanowią przepisy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 1a k.k. w zw. z art. 86 § 4 k.k.

VII. Jednocześnie, w oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 635 k.p.k. zwolniono skazanego K. K. od ponoszenia przypadających na niego kosztów postępowania odwoławczego, obciążając wszystkimi kosztami tego postępowania Skarb Państwa. W tym zakresie uwzględniono stan osobisty, rodzinny i majątkowy skazanego, a przede wszystkim to, że orzeczono wobec niego bezwzględną karę pozbawienia wolności, która w znaczny sposób ogranicza jego możliwości zarobkowe.

Jerzy Skorupka	Tadeusz Kielbowicz	Bogusław Tocicki
----------------	--------------------	------------------